

Ondartede optøier igaraffes.

112258

Statsråd Quisling og en politibetjent slått i gaten av den rasende pøbel. — Politiet utførte et ypperlig arbeide.

Statsråd Quislings foredrag i Turnhallen igaraffes dannet innledningen til endel ondartede optøier senere på aftenen. Vi skal imidlertid først gi en liten omtale av møtet i Turnhallen. Denne var så overfylt som den overhode kunde bli, — sideveggen var til og med slått ut. På galleriet lå aggressive tilhengere av «Rød Front» veltet utover rekkene og ventet på torn for å kaste ut sine åndrike bemerkninger.

De kommunistiske elementer var selvfølgelig sterkt representert og det var allerede ved møtets begynnelse klart at dette ikke vilde forløpe uten bolger.

Quisling blev introdusert av hr. Reinvoll, som i begeistring ordlag omtalte statsråden den nye mann i norsk politikk, føreren som vi hittil hadde manglet, — og så begynte brølene!

Bedre blev det ikke da statsråd Quisling besteg talerstolen, — der blev en hujing og skrikning, som overvant de sterke håndklapp, som taleren også blev mottatt med. Men etterhånden blev brølerne trette og Quisling kunde begynne.

Foredragsholderen virket utvortes helt rolig, men bar tydelig preg av stor trettehet. Hans foredrag var preget av det samme, — det var en skuffelse, for såvidt som vi hadde ventet å høre noe nytt fra den mann, som har påtatt sig ansvaret for å splitte de borgerliges stemmer ved det forestående valg. Vi hadde ventet han hadde kanskje noe nytt, noe større, noe bedre å legge frem. Noe som kunde reinge ildne.

Men hr. Quisling er ingen folketaler. Han kan heller ikke bli noen høvding for vår ungdom. Ti den som skal tenne må selv ha ild. Og det var ilden, som hr. Quisling manglet. Men disse anførsler forhindrer ikke, at det var et rolig og sympatisk foredrag, som sikkert de fleste tilstedeværende borgerlige velgere gjerne underskrev.

Det var om redselstilstandene i Russland, om fagforeningsty-

ranniet og midler til arbeidsløshetens bekjempelse. Og vi var alle så skjont enig. Det var bare den ting vi ikke forstod: at det skulde være nødvendig å stille noen ny liste av den grunn. Om selve Nasjonal Samling hørte vi så å si intet, så ungdommen som var møtt særlig mannsberkt frem, blev sterkt skuffet.

Under hele sitt foredrag blev hr. Quisling avbrutt av rå brøl og de vanlige galleribemerkninger, som henrykket de røde brødre. Forøvrig fikk foredragsholderen talt helt tilende og det gikk forsåvidt bedre enn ventet.

Der var utmerket norron musikk, som skapte god stemning blandt den nasjonalsinnede del av forsamlingen. Da denne tilslutt satt i med fedrelandssangen steg denne høit og sterkt mot hallens hvylv og overdøivet fullstendig «Internasjonalen».

Fedrelandssangen seirer over alt.

Pøbelen går løs på Quisling.

Utenfor Turnhallen stod publikum i tette masser, — for en stor del det samme publikum, som rått og hjerteløst gav morderne en avskjedsserenade med brøl og vilde rop. Det samme publikum, som hvor 4 eller 5 ere forsamlet finner det som sin plikt å brøle og følge masseinstinktet.

Dersom masse trodde at statsråd Quisling var feig, tok den imidlertid feil. Han tok ingen bil for å undra sig pøbelen aggressive holdning. Han gikk ut ad vanlig vei for å spasere til Handelens Hus, hvor en enkelt tilstelning var arrangert for ham.

Men nu begynte spektaklene for alvor. Da man så den en-somme mann, ledsaget av en politibetjent, som brøt vei, steg hopens mot. Skritt for skritt kjempet de to sig vei gjennom masserne til «Internasjonalen» toner, sunget av hese stemmer

og til mengdens hese brøl. — I Dronningens gate blev

Quisling og politibetjenten slått til jorden.

De kom sig atter op og under store vanskeligheter lyktes det dem å komme frem til baker Birkrems hus (huset ved siden av Handelens Hus). Statsråd Quisling blev av politibetjenten anmodet om å gå inn her, mens han selv tok oppstilling foran porten og holdt den opprørte mengde fra sig. Den kjekke politibetjent var Harald Fåret, hvis navn her skal nevnes med særlig honnør. Ikke alene holdt han pøbelen på avstand, men under bataljen klarte han til og med å arrestere en av de værste urostiftere. Mens man prøvet å fravriste betjenten hans fange, blev der ringt efter forsterkning og straks efter kom politibiden. Fangen blev kjørt bort og gaten noenlunde ryddet. Imidlertid blev selv denne politistyrke for knapp og tilslutt rykket politifullmektigen ut med 8 mann i statspolitianiform, med stål-hjelmer, kampkøtter og revolvere ut. Gaten blev hurtig ryddet og kvartalet sperret.

Politifullmektigen ryddet egenhendig den ene gate, og det var et syn som appellerte til ens humoristiske sans, å se hvorledes mengden akkurat som flyk-fet vilt. Så sang de «Internasjonalen» og motet krøp i dem igjen. Og de smatt frem av krokene. Men kyllene tog dem atter tilbake. Sang og kølleslag vekslet med rå brøl, hujing og dilling.

Man er fristet til å tro at arbeiderpartiets ledelse her i byen bifalt optøiene, idet dets unge talsmenn holdt brandrøde taler fra banktrappen.

De ondartede optøier hadde hitkalt en masse skuelystne. Vi tør anta at der igaraffes i centrum befant sig mellem 6-7000 mennesker. Næsten hele den samlede politistyrke, 26 mann, var i virksomhet og ydet et fortrinlig arbeide.

Spektaklene holdt sig i flere timer utover kvelden, men gav sig efterhvert som natteluftens kjølnet demonstrantenes hete gemytter.

(v. N. S.)
Minner om v. Førsen
dram. aut. 1870

Først 1940 NS et loyal parti
til de unge forreter (25/9)
bidet til dem som har vært i fengsel
med de andre berntes

(a. Ch. T. O. Reed) 28/9 1933
28/9-1933 Se også notat 3/5